

BURICEA (PĂMÂNTULUI) SAU GRAFOMANUL PLAGIATOR

Într-un stil ditirambic și sforăitor, de inspirație galică, dl. Șerban Codrin îl gratulează pe Aurel M. Buricea (reputabilul grafoman de la Ulmu), în numărul din luna mai al serioasei, altminteri, reviste de cultură „Oginda literară” de la Focșani, căruia îi dedică niște osanale portretistice în care nici „adrisantul” nu se recunoaște, în momentele lui de sinceritate, dar mi te cititorii!

Plin de un elan gongoric și uzitând de cele mai măgulitoare epitețe pe care autorul născocitor i le atribuie cu dărnicie neobositului grafoman, ce amintesc de trista perioadă a „îepocii de aur”, a pupăncurismului ceaușist, autorul unor asemenea deșănțate și nemeritate laude (o spun în cunoștință de cauză), în mod inconștient își plasează „beneficiarul” în zona umorului involuntar, a ironiei acide (francezii, când se batjocoresc între ei, nu se insultă, cum fac românii, ci își adresează complimente și laude exagerate, pe baza unor însușiri măgulitoare, dar închipuite). Întocmai procedează, dar involuntar – repet – și dl. Șerban Codrin în articolușul din amintita revistă, freudian intitulat: „Aurel M. Buricea, un sacerdot al poeziei virile”, scris într-o manieră scolastică și paralelă cu realitatea, cel puțin în ceea ce-l privește pe „sacerdotul poeziei virile”, într-o lume în care tot mai mulți suferă de impotentă (intelectuală, mai cu seamă), încât o asemenea poezie, de-ar fi cum afirmă ritos dl. Ș. Codrin, încă din titlu, ar însemna că „poezia” lui Buricea este realmente periculoasă, fiind capabilă de agresiune și hărțuire „sexuală” asupra... nevinovatei sensibilități și a ingenuității iubitorilor de poezie, ademeniți precum Ulysse legat de catarg, de către „virilele” sirene...

Dar, să nu ne facem griji, să nu ne temem! Nici pomeneală de așa ceva! „Poezia” lui Buricea este atât de plăpândă și de „cuminte”, încât, aproape nu există.

Domnul Codrin a ținut doar să ne iscodească, să ne încerce vulnerabilitatea la sperietură printr-o glumiță, două, ce era cât pe-acți să-i reușească. Pentru că, iată ce spune dânsul despre Buricea (pământului): „acest haiduc mustăceos (altcineva îl portretiza într-o recenzie onestă din revista «Pro Saeculum» nr. 3/2008, semnată de Roxana Ioanid, mult mai aproape de adevăr («cu mustăți și plete în vânt, de corsar»), sapă o fântână de generozitate într-un suflet nou-milenarist, care pare să-și fi pierdut izvoarele. Creator reductibil, unul dintre marii sonetiști (sic! țineți-vă bine! n.m.), dintotdeauna ai poeziei românești, Aurel are nume predestinat”. Că o fi având „nume predestinat”, de acord, numai că „predestinarea” numelui nu este nici pe departe pentru aurul poeziei – cum gândește înfierbântatul și zelosul lăudător – ci, pentru altfel de... „aur”, cu siguranță! Pentru – de pildă – „aurul”

imposturii și al ciorditului din versurile altora, cum se va vedea în cele ce urmează.

Voind să-și probeze tămâierea, dl. Codrin reproduce parțial un „sonet înalt-orfic al acestui cânt”, din care vă invit să ne „înfruptăm”, doar-doar vom decela și noi, bieții, „înaltul orfism” invocat: „Nu mai sunt cei care au crezut în mi / În praf și pulbere s-au transformat (ce poetic și adânc! n.m.) / Sub plaja mării secete au murit / În piatra sacră arde un damnat.” În finalul primului vers, dacă nu este cumva o eroare de tipar (titrat „mi” în loc de „mit”, bănuiesc), înseamnă că autorul sugerează nota muzicală „mi”, căreia, cititorul „contribuabil” și priceput la deductii rebusistice va mai completa cu notele „fa” și „sol”, de unde și „înaltul orfism al cântului”. Iată, așadar, de unde țâșnește (precum petrolul ascuns sub crusta terestră) „înaltul orfism” al sonetului invocat, ca fiind o piesă „grea” din volumul *Povestea unui suflet*, 2002... Halal orfism!

Dar, oare, Buricea (pământului) chiar scrie sonete? La această întrebare „indiscretă” a răspuns (ca dovadă că și-a pus aceeași întrebare), încă din anul 2003, unul dintre marii poeți (și sonetiști, totodată) ai României, nimeni altul decât regretatul Dumitru Pricop, care, într-un număr al revistei „Salonul literar” de la Focșani, i-a reproșat în mod elegant și subtil, că nu respectă condiția sonetului, regulile lui de aur.

Oare, nerespectând nici prozodia, nici ritmul, metrica, oferind în schimb, versificări prozaice, anoste, cu rime de genul: „arbori – cobori”, „frați – desparți”, ori titluri de genul „norme fără forme” (I și II), cum am întâlnit în volumul *Vama din rod*, Ed. „Danubiu”, Brăila, 2007, din care lipsesc cu desăvârșire emoția, fiorul liric, vibrația, așezându-le – însă – în ordinea formală (două catrene și două terține) iar per total să însumeze 14 versuri, aceasta se cheamă că avem un autor de sonete autentice? Nu cumva sunt niște făcături fade, lipsite de „duhul” poeziei adevărate? Ne vom dumiri mai bine și din alte exemplificări. Mergând pe firul „demonstrației” domnului Ș. Codrin, ce mai aflăm despre grafomanul Aurel M. Buricea? Tot niște simpatice glumițe, de genul: „Când scrie el, pare a nu-și «transcrie» trăirile, ci arta poetică a trăirilor”, adică... tocmai ce-i lipsește autorului acestor pseudo-sonete: trăirea poetică. Găselnița motivantă cu privire la „arta poetică a trăirilor”, numai de tămâietor decelabilă, îmi aminteste de un banc în care Mefisto se metamorfozase într-un melc ale cărui coarne nu erau vizibile de muritorii de rând, ci numai de îngeri, de sfinți și heruvimi.

Tot astfel, eu, ca muritor de rând, deși-s plugar cu ceva vechime pe ogorul literaturii, nu îmi fu dat, se vede

treaba, neposedând organul detector, să văd ori să simt, să „pipăi” ceea ce domnul S. Codrin numește „arta poetică a trăirilor” lui A. M. Buricea...

Ne mai „învață” dl. S. Codrin și cum să-i citim „sonetele” grafomanului: „*Citiți cu creionul în mână versurile lui grele, contorsionate ca nodurile unui copac bătrân, cicatrizate de vremuri, de tragedii, de prăbușiri și subliniați artele poetice, reductibile uneori la un rând, două, la o strofă, la tristih sau distih final și veți obține o plasă de ochiuri, un năvod.*”

V-am urmat povata întocmai, domnule Codrin, astfel încât, podidit de lacrimile compasiunii, după evocarea „tragediilor, prăbușirilor” lui A. M. Buricea, din care ați vrut să faceți un erou legendar, de statura lui Achile, mărturisesc sincer că nu prea am avut ce sublinia ca... „arte poetice”, în schimb, ce credeți că am găsit în „plasa de ochiuri”, în fine, în „năvodul” din bogata-vă imaginație? În afara duimului de platitudini nedisimulate, de versificări stângace și prozaice, lipsite de lirism, de poezie – adică versuri anodine – printre acestea, bănuți, măcar ce am găsit? N-o să credeți! *Am găsit versuri de-ale altora, ori frânturi de versuri, sintagme, expresii lirice împrumutate (adică, ciordite) la modul cel mai nerușinat și... „textualist” cu putință, de chiar „poetul dublat de un subtil (sic!) artist, un creator cult (aferim!, n.m.), conștient de adaosul „estetic”, așa încât, – zic eu – conștient ori nu, ‘mnealui, „artistul subtil” a înțeles prin „adaosul estetic”, tocmai contrariul: la fadele lui versificări, să „adauge”, subtilizându-le, și versurile altora, ori frânturi de versuri, sintagme lirice – repet – pe care le voi exemplifica în cele ce urmează.*

Iată, mai întâi, să observăm, ca niște „copii” atenți la dl. profesor, cu ce versuri (de-ale grafomanului), pe care le citează în articolașul cu pricina, încearcă același domn S. Codrin să ne aburească simțirea până la intoxicare și încețosare, până la împingerea sensibilității noastre... *Dincolo de somn* (cum se intitulează „minunea” de „poezie”) ce pare a fi scrisă de un elev de gimnaziu, corijent la „limba română”, proaspăt racolat la secta de sinucigași „Emo”: „Am libertatea de a muri oricând / Va plânge mobila din dormitor / O să aud primăvara plângând / Când de mine i se va face dor”. Unde or fi băieții ăia care cântă manele, pen’ că, un asemenea text pus pe muzica lui Adi Minune, Guță ori Florin Salam, ar stoarce lacrimi amare și bani grei din portofelele pirandelor ori ale burtoșilor magraoni, de s-ar opri până și ciurile (ălea de pe sus) din zbor, să asculte asemenea „minuni” poeticești și muzicale.

Ca și cum gratularea grafomanului ce se dovedește a fi și plagiator (exact ce-i lipsea chelului: tichia de mărgăritar), nu era îndestulătoare pentru megalomania „compozitorului”, de nu-l compara cu „Eclisiastul”, schimonosind, astfel, numele sfânt al „Eclisiastului”, dl. Codrin îl mai cadorește pe Buricea (pământului), autor al versului paranoid „Mi-e versul gușă de privighetoare” și cu alte însușiri de invidiat: „(...) este chiar matca sa de om cinstit (poate cu votcă, n.m.) și de creator asemenea. *Nu-i trebuie cercetată poezia, ci infinit mai puțin, citită, pentru a-i degusta pe îndelete sucurile dătătoare nicidecum de iluzii estetice, ci de noi energii*”. Care...

„sucuri” – între noi fie vorba, domnule Codrin – cum din așa-zisa poezie a lui Buricea lipsesc cu desăvârșire, avem voie (dată fiind căldura asta ucigătoare ce ne usucă), să le suplینim cu niște sucuri bahice, cum ar fi sucurile produse de podgoriile vrâncene, ori, de nu mai sunt din astea, câteva berici pe cap de muritor, avem voie?

Tocmai la volumul *Vama din rod* făcând referire, autorul sfărăitorului articol nu prididește cu tămâierea lui A. M. Buricea: „poetul profund, prea adeseori poet al poeziei (viguros truism, n-am ce zice!, n.m.), pentru care are o grijă paternă, poet al senectuții (vezi cutremurătorul sonet *ultima vamă* din vol. *Vama din rod*, 2007), al „fântânilor celeste” (*de unde să știe dl. Codrin că această sintagmă, ca și altele, cum voi releva, este o pastişă după titlul volumului unui poet contemporan, intitulat „Între fântâni celeste”, apărut în anul 2006, luna martie, la Arad, ed. „Viața de pretutindeni”, pe care însuși Buricea l-a recenzat în 2006, a cărui recenzie a apărut atât în revista cu același titlu, cât și în revista „Poesis” din Satu Mare?, n.m.), al „peisajelor de iarnă” (...), al „îngerilor bolnavi de infinit” (altă pastişă, „transplantată” ad literam din versul unui alt poet contemporan). Dar, îngăduit să-mi fie a reproduce și eu (ceea ce dl. Codrin s-a sfiit a face), fragmente din „cutremurătorul sonet” intitulat „ultima vamă”, cu toate că a mai reproduș din el... cutremurându-se de răs, și Roxana Ioanid în nr. 3/2008 al revistei „Pro Saeculum” la rubrica sugestiv numită „cartonașul roșu”, pe care l-au primit din partea-i, atât Buricea (pământului), cât și lăudătorul celui dintâi – Victor Sterom („decanul veleitarilor și grafomanilor din România”): „eu cânt la nunți tu plângi în cimitire / la mine-i iarnă grea la tine vară / se-nchide ciclul orb ultima oară / că viitorul doar me-n amintire // se-adună timpul în cercuri de copac / când rotește-n inima mea compasul / și-mi măsoară azi cu toamnele pasul / de ninge cu cenușa din rug de veac // înzăpezit de vreme stau visător / și-aștept un vestitor străin la vamă / privesc în patru zări dacă mă-cheamă!”.*

De unde cititorul avizat poate constata cel puțin două aspecte:

1. Buricea s-a luat de cântat manele pe la nunți, probabil în duet cu manelista Daniela Györfi, să mai scoată și el un ban;

2. Autorul sonetului cu pricina este și autorul unei ortografii originale, în care își permite să scrie: „mă-cheamă”, adică, legate prin liniuță de unire, două părți de vorbire diferite: un pronume și un verb. Bravos națiune! Cutremurător sonet, aferim!

Într-un alt „sonet” din același volum (să vedeți acum, „cutremurare”), iată ce scrie năstrușnicul grafoman, într-o terțină ce „merită” reprodușă: „și-a veșniciei hrană este clipa / de vrei, Doamne, să mă treci prin moarte / când sunt din tine Duh Sfânt și parte”, de unde putem deduce că Sanctitatea Sa, Buricea Pământului, este și un Buricea al Cosmosului, ca parte a Sfintei Treimi!? Iată-l, Doamne, că nu știe ce zice! Nu cumva am „descoperit”, din întâmplare, și o altă fațetă a așa-zisului sonetist? Anume, starea de megalomanie, ce are la origine gândirea paranoidă?

Aceeași stare și gândire ni se relevă și din alt „sonet”, intitulat: „rugă (II)”, din care, revelatoare sunt aceste

versuri: „de ce, Doamne, nu mi-ai dat altă soartă / să trăim amândoi în alte spații / toamna să-mi bată-n gând cu fructe coapte / să fiu etern să nu mai plâng de noapte // să port în palme alte constelații / acestui univers să-i fiu lut de dor / ajută-mă azi, Doamne, să uit să mor”.

Cu alte cuvinte, grafomanul se visează propriul său Dumnezeu nemuritor. Aici chestiunea devine de domeniul patologicului. Mă depășește. Aferim!

Țin să relev și alt exemplu edificator cu privire la postura ingrătă de plagiator în care ipochimenul se complăce, întrucât – se vede treaba – așa-zisa lui operă a fost analizată superficial de unii, cu ochii prietenoși ai indulgenței, de alții.

Spre ghinionul lui Buricea și al altora ca el, neobosiți grafomani, care pot provoca printr-un exagerat număr de cărți tipărite, chiar o criză de hârtie igienică, fiind eu un vrednic plugar pe ogorul literar, cyclopindu-mă cu atenția cuvenită asupra unor producții buriciene, „descopăr” cu uimire în volumul „Scara din ulm”, ed. „Scrisul românesc”, 2003, la pag. nr. 95, că prima terțină a sonetului intitulat „recviem”, conține în primul vers „de roade se rup **tinere ramuri**”, sintagma eminesciană „tinere ramuri”, ce se cheamă că este tot o pastişă, precum în sonetul intitulat „fântâni celeste”, al cărui prim vers se constituie aproape în întregime din titlul volumului de versuri al unui poet contemporan „cu sete plâng **între fântâni celeste**”, gest paranoic de care am pomenit mai înainte. Din același poet, al cărui nume mai puțin contează, numitul grafoman Buricea pastişează și sintagma „noaptea nopții”, din volumul „Elegie sub aripa nopții”, pe care „ingeniosul” plagiator o reia în vreo trei din așa-zisele lui sonete din vol. „Vama din rod”, întrucât – în viziunea lui Buricea – prin repetarea întreită a pastişei, speră ca expresia de împrumut astfel însușită să-l proclame pe ciorditor drept părintele ei, așa cum un „adagiul” leninist, găsit în „Caiete filosofice” „decreta” că o minciună rostită sistematic, de mai multe ori, devine... adevăr!

Tot în volumul „Scara din ulm”, la pag. nr. 59, în primul vers al celei de a doua terține a unui așa-zis sonet – „decât cel ce **barbar cântă** la cules” – recunoaștem un „transplant” din G. Bacovia („barbar cânta”) – „decupat” din versul bacovian: „barbar cânta femeia-aceea”.

Aidoma procedează A. M. Buricea și cu sintagma „iubirea mea dintâi”, care este tot o pastişă „acroșată” dintr-un grupaj de poeme apărut în revista „Axioma”, în luna octombrie 2007, sub semnătura aceluiași poet din care a pastişat „fântâni celeste”.

Dar, o mai veche pastişă – de nu voi mai decela și altele, mai vechi – se prezintă a fi, în seama aceluiași A. M. Buricea, una ce datează din anul 1999, când harnicul grafoman și plagiator a publicat volumul „Sonete pascale”, la aceiași editură – „Danubiu” – al cărei director pretinde că este.

Unul dintre „sonetele” acestei cărți conține următorul distih: „Întru Tine, Doamne, Cuvântul naște zi / nu te-aș căuta de nu te-aș găsi...” Toate bune și frumoase, numai că al doilea vers: „nu te-aș căuta de nu te-aș găsi” este plagiat ad literam și puțin retușat, pentru adaptare, după cugetarea apoftegmatică a Fericitului Augustin: „Nu m-ai căuta, de nu m-ai fi găsit deja”, pe care ne-fericitul

plagiator și-a însușit-o în litera și spiritul ei.

Mă întreb dacă un asemenea așa-zis scriitor, ca membru al Uniunii din 1990, anterior exclus și ulterior reprimat, care se laudă în stânga și în dreapta cu prietenia maestrului Fănuș Neagu, căruia am aflat dintr-o sursă demnă de încredere, că i-ar fi reproșat, în urmă cu vreo doi ani, că nu l-a susținut suficient la Academia Română pentru a i se acorda premiul Academiei pentru nu știu ce carte de „sonete”, posibil *Masca unui înger*, apărută în anul 2006, fie cu prietenia regretatului Dumitru Pricop, la a cărui înmormântare (din iulie 2007) nu a catadicsit să vină și să-l conducă pe ultimul, pământescul drum, a primit, oare, pe merit în „palmaresul” lui: trei premii literare, dintre care unul al Uniunii Scriitorilor, în 1984, două diplome de excelență și un „Premiu Internațional de Poezie – Antares”, în anul 2007? Da ori ba?

Am constatat, de asemenea, cu mâhnire, că la pag. 132 a volumului „Vama din rod”, *același ipochimen a strecurat intenționat o eroare și o minciună: la capitolul „Colaborări la volume colective”, titlul cărții în care i s-a publicat o postfață nu este „Patima muntelui”, ci „Muntele patimii”, iar cartea reprezintă o antologie de autor: Dumitru Pricop, iar nu... un „volum colectiv”, cum se titrează în respectivul volum.*

Pentru toate faptele de „glorie” mai înainte relevate, săvârșite de „prodigiosul” grafoman, propun Academiei Cațavencu să i se acorde un premiu pentru plagiat și impostură...

